

saaledes at han i Virkeligheden ikke giver nogen Garanti. Sælgeren vil saa at sige aldrig for sin egen Skyld kunne være tjent med at tage et saadant Forbehold. Han vil gaa ud fra, at han er en ærlig Mand, og sige, hvordan Dyret er, og saa kan Køberen købe det eller lade være med at købe det. Og hvorledes stiller Forholdet sig for Køberen? Han har maaske aldrig set Dyret før og kan intet vide derom, han maa stole paa, hvad Sælgeren fortæller derom. Og saa skulde Køberen altsaa, naar Handelen skal til at sluttes, sige: Naa ja, det er alt sammen meget godt, jeg vil give den Sum for Dyret, og jeg vil gaa ind paa disse Vilkaar; men jeg vil forbeholde mig, at Sagen ikke gaar til Voldgift, men at vi skulle gaa til Domstolene, hvis der bliver Strid. Det tror jeg ikke, Køberen vil huske at gøre eller finde det rimeligt at gøre. Og hvis han ikke gør det, er han prisgIVEN, saa er der ikke noget at stille op. Hvis der bag efter er noget at klage over, maa han gaa til Voldgift, og den skal saa afgøre det hele.

Naar det nu i Folketinget i den af Udvalget afgivne Betænkning ytres, at det, som man tilsigtede, var Hurtighed og Billighed, som jeg før nævnedes, saa føjedes dertil en stor og bemærkelsesværdig Sandhed, nemlig den, at disse Formaal dog aldrig maa opnaas paa Retfærdighedens Bekostning. Det kan dog heller ikke være Meningen at sige, at man først og fremmest skal sørge for Hurtighed og Billighed, men at man ikke bryder sig om Afgørelsens Paalidelighed. Men i den Henseende vil jeg rigtignok sige, at efter min Opfattelse er der ikke gjort meget i Lovforslaget for, at man opnaar en paalidelig Afgørelse, tværtimod er Lovforslaget nærmest indrettet saaledes, at man overlader det til Skæbnen, til Tilfældet, om man faar en retfærdig og paalidelig Afgørelse eller ikke. Der findes nemlig i Lovforslaget saa godt som ingen Regler for, hvorledes det hele skal foregaa, om, hvorledes Voldgiftsmændene skulle bære sig ad; de kunne gøre omtrent, hvad de ville. De skulle ganske vist tilsige Parterne — der staaar ikke noget om, hvorvidt Parterne skulle møde —, og de kunne bevilge Udsættelser, enkelte Udsættelser, dog saaledes, at det hele ikke maa vare over et vist Antal Uger, i det højeste 14 Uger, men det er, som Ministeren udtalte i Folketinget, i en væsentlig Grad afhængigt af Voldgiftsmændene, om Parterne faa Lov til at bevise deres Ret, om de faa Lov til at optage Tingsvidner til Oplysning om

Punkter, som have væsentlig Betydning for Sagen. Ministeren udtalte sig paa den Maade, at det kommer væsentlig an paa Voldgiftsmændene, hvorvidt de anse det, som en Part ønsker oplyst ved Tingsvidne, for at være af Betydning for Sagen. Jeg beder Dem nu for det første betænke, at Voldgiftsmændene altsaa skulle have den Myndighed, at de kunne sige til en af Parterne: Jeg giver dig ikke Tilladelse til at komme frem med dine Beviser, jeg giver dig ikke Udsættelse dertil, jeg vil have Sagen paakendt, som den nu er. Det er det første. Og det næste er, at om Voldgiftsmændene end have gjort en nok saa stor Fejl, have begaaet den allerstørste Fejl, de kunne begaa, og i Virkeligheden have forurettet den ene af Parterne — ikke med deres Villie, men af Mangel paa Indsigt og Kendskab til Forholdene —, saa er der intet Lægemiddel derimod, ingen Oprejsning mulig. Der kendes ikke, saaledes som dette Lovforslag foreligger, noget til nogen Appellinstans, man er færdig, det er afgjort det hele. Man er prisgIVEN til, om de Voldgiftsmænd, man faar med at gøre, ere Folk med saa megen Indsigt, at de ere i Stand til at føre og lede en Retsforhandling, som det jo er. Det drejer sig ikke blot om det, at de forstaa sig paa Heste og Kvæg — det er meget vigtigt, men det er ikke det afgørende — det skal desuden være Folk, som for øvrigt forstaa sig paa at lede en vanskelig Forhandling, som det ofte kan være, og se at faa Retfærdigheden frem. Det vil, som sagt, i mange Tilfælde ikke kunne ske, og jeg tror ikke, man i Længden vilde føle sig tilfreds med en Lov som denne. Jeg synes derimod, at det vilde være meget rimeligere at vende tilbage til Ministerens Forslag. Og jeg tror, at der er saa meget større Grund dertil, som det er en rigtig Betragtning, der kommer ogsaa i Folketinget, at her vil man indføre noget ganske nyt og ganske oprøvet. Hvorledes kan man saa gaa hen og beslutte, at det skal være en vedvarende Lov, hvorfor vil man ikke lade denne Lov vare en vis Tid og saa undersøge, hvorledes den har virket? Det vil der navnlig være Anledning til efter Forslaget i den Form, hvori Ministeren tidligere havde forelagt det, hvor man sagde: Lad Parterne prøve paa ad Overenskomstens Vej at faa en Afgørelse, ved at Sagerne henvises til Voldgift. Naar det saa havde vist sig, hvorledes man var tilfreds dermed, og set om det var noget, der var godt, kunde man jo en Gang gaa over til